

Robinson®

vychází pod záštitou

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Opět jsme „zalistovali“ na www.unicef.cz. Dovídáme se, že UNICEF ČR zahájil už v září prodej nové kolekce Dárků pro život pro období 2012-2013. Celou nabídku naleznete na jeho e-shopu. O co se vlastně jedná?

Pavla Gomba, výkonná ředitelka UNICEF ČR: „Naši příznivci a dárci se často chtějí sami rozhodnout, na co konkrétně bude jejich příspěvek použit. Přesně to umožňuje projekt Dárky pro život. Z hlediska charity jde o velice efektivní způsob podpory – všechny ty konkrétní dárky ve formě humanitárních pomůcek totiž téměř okamžitě pomáhají konkrétním dětem v tom, co nejvíce potřebují.“

Spisovatel Michal Viewegh, vyslanec dobré vůle českého UNICEF: „Měl jsem možnost vidět humanitární pomůcky z nabídky Dárků pro život přímo v terénu, když jsem loni navštívil projekty UNICEF v Sierra Leone. Ve výživovém centru poblíž města Makeni jsem byl například svědkem toho, jak roční podvyživená holčička dostává terapeutickou výživu Plumpy'Nut – tato směs na bázi arašídové pasty nejenom zachraňuje dětské životy, ale dětem také moc chutná... Proto, když jsem letos slavil kulaté narozeniny, řekl jsem přátelům, že jako dar přijímám pouze Dárky pro život...“

Dárky pro život

Dárky pro život jsou skutečné předměty, které UNICEF dennodenně používá ve 157 zemích a oblastech světa, kde trvale pomáhá dětem. V aktuální nabídce je zařazeno celkem 21 dáreků, které zkvalitňují životy dětí a jsou pro práci UNICEF nezbytné – vakcíny, moskytiéry, tablety na čištění vody, pumpy, stany, jízdní kola, školní pomůcky, v letošním roce poprvé také ruční pumpa.

Po nákupu jsou předměty dodány přímo dětem do některé ze zemí, kde je takové pomoci nejvíce zapotřebí – např. vakcíny dodává UNICEF pro 55 % světové populace dětí, je největším světovým dodavatelem moskytiér a také orálních rehydratačních solí, buduje zdroje pitné vody a instaluje čerpadla ve více než 90 zemích světa, zajišťuje krizovou pomoc v situacích přírodních a válečných katastrof.

Ten, kdo Dárek pro život zakoupí (nebo pro koho byl zakoupen), obdrží od UNICEF certifikát.

Z nové kolekce 21 Dárků pro život je možné zakoupit např. moskytiéru na ochranu proti malárii za 120 Kč, očkování proti dětské obrně pro 40 dětí za 410 Kč nebo očkování proti spalničkám pro 100 dětí za 540 Kč, jízdní kolo pro terénní zdravotnické pracovníky za 1 920 Kč, ale i 10 000 tablet na čištění vody za 1 250 Kč (každá tableta vyčistí 4 – 5 litrů vody). Z finančně náročnějších humanitárních pomůcek jsou zařazeny např. škola v krabici (souprava učebních pomůcek pro 40 žáků a 1 učitele) za 4 395 Kč nebo stan pro krizové situace o rozloze 42 m² za 35 985 Kč. Dárky pro život, které je možné dělit, rádi připravíme v množství a ceně podle přání našich dárců.

V loňském roce se s pomocí příznivců projektu Dárky pro život z ČR podařilo zajistit životně důležitou humanitární pomoc v celkové hodnotě 2 905 979 Kč.

Dárky pro život si můžete objednat a zakoupit buď prostřednictvím www.darokyprozivot.cz, nebo tištěného katalogu, o který si nám můžete napsat. Celoročně jsou také k dostání (v podobě certifikátu) v pražské prodejně v sídle UNICEF a v prodejním stánku UNICEF v obchodním domě Kotva (v předvánočním a předvelikonočním období je možné je zakoupit i na dalších prodejních místech UNICEF, jejichž seznam naleznete na našem webu). Zakoupíte je i vy? Právě v této době Vánoc je k tomu ta nejhezčí příležitost!

...

Další důležité kontakty:
Český výbor pro UNICEF
 Elišky Peškové 17741, 150 21 Praha 5
 tel./fax: 257 320 244
 e-mail: unicef@unicef.cz
www.unicef.cz

Máme sice před sebou ještě řádku dní, které náleží roku 2012, těšíme se na Štědrý den, na Ježíška a vánoční svátky plné vůní a dobrot, ale hned minutu po silvestrovské půlnoci vstoupíme už do nového kalendářního roku. Ten nadcházející má sice stále na začátku dvojku, ale poslední číslici je trojka, což by podle numerologů mělo znamenat více energie – jak fyzické, tak psychické, a větší citlivost k druhému. Zní to moc hezky, tak proč tomu nevěřit – aspoň chvíli... V žádném případě ale nikdo nepočítá s prorokovaným koncem světa, jak se mylně vysvětluje mayské proroctví. Existují desítky odborných rozborů, jak si vlastně toto dávné sdělení vysvětlit, ale žádné z nich nezahrnuje konec světa. Takže jedeme dál...

Startujeme do nového roku

Pro většinu z nás je 1. leden, vstupní den do nového roku, takovým samozřejmým mezníkem. Ukončili jsme jeden rok a bilancujeme, hodnotíme, co jsme zvládli, co se pokazilo, na co bychom raději ani nevzpomínali. Ale bereme si z toho i poučení pro ten nastupující, aby byl lepší a aby nám přinášel spolehlivou naději na vše dobré. Ale musíme také pro to něco udělat, nečekat, že nám všechno spadne do klína.

Proto taková dobře míněná předsevzetí do nového roku, i když často zlehčovaná, rozhodně nejsou k zahození. Pokud jsme ovšem odhodláni je dodržovat a naplňovat. Třeba, že budeme pomáhat rodičům, že se budeme pravidelně a lépe učit... První měsíc roku je totiž významný i tím, že na jeho konci dostáváte pololetní vysvědčení. A tak je nepochybně zapotřebí zabrat, třebaže budete ještě plnit dojmů z vánočních svátků a sladkého prázdninového lenošení.

Je vám jistě jasné, že vaše výsledky budou přímo úměrné vaší snaze. Nic není zadarmo – ani dobré známky. To ví dneska už každý prvňák. A také to, že silná vůle dokáže někdy i neuvěřitelné. Vzpomeňte si třeba na kluky a děvčata, kterým nebyl dán dar sluchu, kteří nevidí, nemohou chodit nebo mají jiné fyzické nebo duševní problémy. A připomeňme si i to, co všechno mnozí z nich dokázali. Stali se z nich třeba vynikající paralym-pionici s jedinečnými sportovními výsledky, malíři, hudebníci, spisovatelé... Jsou živoucím dokladem toho, že když se chce a je dostatečně pevná vůle, dokáže se téměř i nemožné.

Proč byste tedy nemohli naplnit své sny a představy i vy? Stačí něco pro to udělat! A k tomu máte šanci doslova každý den.

Tak vám budeme držet palce, abyste to zvládli!

Hanka Hosnedlová

Nakreslil: Petr Honsa, 5. třída, ZŠ a MŠ Žimutice

Zmatky kolem kalendářů

Již za pár týdnů budeme v letopočtu psát na konci trojky – tedy 2013. Páni, už třináctý rok nového tisíciletí – to to ale letí! Ale víte vůbec, jak se vlastně takový kalendář, kterým se řídíme, jmenuje? Je to kalendář gregoriánský.

V křesťanském světě však začíná nový rok prvním lednem teprve od 17. století, konkrétně od roku 1691, a to díky nařízení tehdejšího papeže Inocence XII. Ovšem konzervativní Anglie se k tomuto systému připojila dokonce až v roce 1753, tedy o více než šedesát let později. Gregoriánskému kalendáři předcházal kalendář juliánský, zavedený už roku 45 před naším letopočtem, jak správně tušíte – Juliem Caesarem. Dovedete si představit ty zmatky?

Ale dodnes mají mnohá náboženství stanovený začátek roku na úplně jiný den než my. Například Židé a muslimové vycházejí z lunárního, tedy měsíčního kalendáře, takže vlastně mají nový rok pohyblivý. Íránci se pro změnu řídí podle slunečních let. Nebo pro Číňany začíná rok mezi koncem ledna a začátkem února – letošní byl pro ně rokem Draka a ten nadcházející bude rokem Hada.

Ovšem ještě o jedné zvláštnosti se musíme zmínit, a ta se týká roků přestupných. Ono totiž vždycky při tomto našem kalendářním uspořádání přebývalo na konci roku pár hodin, takže jednou za čtyři roky se dohromady „nakupil“ jeden den. Bylo proto určeno, že každý čtvrtý rok bude přestupný, a to znamená, že v takovém roce má únor nikoliv 28, ale 29 dní. Tak tomu bylo letos, dalšího přestupného roku se ale dočkáme až při letopočtu 2016. Takže ti, co se narodili 29. února, mají narozeniny pouze každý čtvrtý rok. To je nespravedlivé, když se jim stejně přičítají i ty roky bez narozenin!

-oddp-

DNES ČTĚTE

1.

Dárky, které zachraňují
Historie kalendářů

2.

Na čem si kde pochutnávají
Milý dopis

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM
Škodolibka a Radílek
Stránka plná zábavy

5.

O pejskovi a lidech
Jak se chovají skřítki

6.

Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Objevte nejmilejší dárek

Každý rok před Vánocemi se trápíme tím, co nadělit pod stromeček svým blízkým – mamince, tatínkovi, babičce, dědečkovi, sourozencům. Pokladničky obvykle nebyvají natolik plné, abychom kupovali nějaké honosné dárky. A jen málokdy nás napadne něco, co by obdarování skutečně ocenili.

Jaruška si každý rok už od října hrála na detektiva a snažila se vypátrat, co mamince chybí v kuchyni, tatínkovi v dílně, babičce a dědečkovi na chalupě. Obvykle se ale strefila přesně do stejného dárku jako ostatní, kteří také nebyli zrovna nešťavíři.

Pavlík se zase zaměřil na knížky, které vybíral podle zájmu rodičů a prarodičů. Jenomže stejný nápad měl i tatínek a nejednou se také sešli na stejných titulech.

Při posledních Vánocích se děti rozhodly pro cestu přímého dotazu. Maminka s tatínkem odpověděli téměř stejně: abyste byli hodní a dobře se učili. Babička s dědečkem si zase přáli, aby s nimi vnoučata strávila pár týdnů o prázdninách a pomohla na zahradě a na políčku. No jo, ale copak se dají taková přání naplnit už pod stromečkem?

A věřili byste, že dají?

Přišla na to nejmenší Lucinka... Vzala čtvrtku, přeložila ji napůl a nakreslila, co všechno rodičům slibuje – jak bude pomáhat v kuchyni, uklízet na chodbě, vynášet odpadky, venčit Bobíka... To byl nápad!

Tak si i Jaruška a Pavlík připravili papíry, vyzdobili je kresbami a polepkami a napsali své sliby. Jaké známky si do poletek a do konce roku vylepší, jak konkrétně budou bez odmouvaní pomáhat rodičům, co všechno budou bez říkání dělat v domácnosti.

Podobný slib, tentokrát týkající se prázdnin a jejich pomoci, napsali i babičce a dědečkovi. Každý své sliby podepsal, opatřil pečeti z moduritu a vložil do krásně nadepsané obálky. A víte, že z těchhle dáreků měli všichni tu největší radost?

-red-

zprávy

Dopis redakci

Jmenuji se Markéta Gajdošová, je mi 13 let a chodím do sekundy na Gymnáziu F. X. Šaldy v Liberci.

Velmi se zajímám o žurnalistiku, jsem redaktorka novin patřících Dětské Tiskové Agentuře, píšu básničky a povídky jako doplňky k nejruznějším programům v Libereckém kraji, moderuji interní večírky, chodím sedm let na dramaťák, aktivně se věnuji herectví (divadelnímu i televiznímu), recitaci a uměleckému přednesu a nedávno jsem vyhrála talentovou soutěž Zlatý Oříšek Libereckého kraje.

Robinsona jsem četla poprvé někdy v říjnu 2010, když jsem byla na návštěvě u sestřičky. Nedalo mi to a musela jsem ho sledovat, protože tyto noviny obsahovaly svým způsobem informace, které jsem nikde jinde nenašla...

Jen na jednu věc jsem ještě nepřišla. Kamarádka mi jednou řekla, že viděla rubriku, kde jste psali o tom, že kromě soutěží mohou čtenáři do redakce posílat své vlastní články, básničky, výtvořky, atd. Samozřejmě mě to zaujalo. Mohla bych se tedy zeptat, jak to opravdu je? Protože jestli měla kamarádka pravdu, moc bych o něco podobného stála!

Poznámka redakce: Samozřejmě jsme Markétě odpověděli a už jsme s ní domluvili, že nám pošle některé ze svých prací, abychom je i pro vaše potěšení uveřejnili.

Škola v lese?

Odstartoval nový projekt nazvaný Doma v lese, připravený stejnojmenným občanským sdružením v Českých Budějovicích, které hledá cesty, jak skloubit uspěchaný život ve městě se zájmem o přírodu a její ochranu. Proto otevřelo dětský lesní klub jako lesní mateřskou školu pro děti od 2,5 do 7 let.

Ve skandinávských zemích, i ve Švýcarsku, Velké Británii a jinde v Evropě tento systém už funguje desítky let. Třeba v Německu existuje přes tisíc podobných lesních školek a s Rakouskem zakládají i lesní základní školy.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030
386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., Rudolfovská 34, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOZP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., České Budějovice
Info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytlačeno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Vánoce jsou vedle letních prázdnin těmi nejočekávanějšími v roce. Provází je rozzářený a nadobý stromeček, ono zvláštní těšení se na dárky, vůně pečeného kapra, rozinkové vánočky a vanilkových rohlíčků... Proč tedy dnešní medailonek nevěnovat právě tomuto času?

Prostřeno pro Štědrý večer

Co asi mají na vánočním stole jinde ve světě? Zkusme se na chvíli podívat:

V sousedním SLOVENSKU se sice už také zabýdly kapří řízky a bramborový salát, ale přesto oblíbeným jídlem zůstává kapustnica s hřibami, což je zelná polévka s houbami, zahuštěná kysanou smetanou. A teprve po půlnoci přijdou na stůl klobásky a uzené maso.

V MAĎARSKU se podle starých zvyklostí servíruje většinou drůbež a chybět nesmí ani oblíbený jablkový štrúdl.

NĚMECKO v některých částech holduje rovněž rybě a salátu, ale někde dávají přednost libovému masu, vařené šunce a na severu pak spíše bramborové kaši a párku.

Pečený krocen s kaštanovou nádivkou a mandlová polévka jsou typické pro FRANCII, kde by na stole neměly chybět ještě bílé svíčky, pečivo s bílou cukrovou polevou a pečená jablka v bílém sněhu. Ale mlsá se i bílá klobása, humr, ústřice či kaviár.

V ITÁLII se naopak až do půlnoci postí a teprve po mši se začíná hodovat. Obvykle nadívaná krůta, ke specialitkám patří šneci a pečený úhoř, ale nikde nesmí chybět panettone, kynutý koláč s rozinkami.

PORTUGALSKO zasedá ke slavnostní večeři, nazývané Ceia de Natal nebo také Consoada, až před půlnocí. Hlavním chodem je krocen, na venkově většinou ještě treska.

V DÁNSKU si pochutnávají na vepřové pečení se sušenými jablky a švestkami, přelité pálenkou. A také na rýžové kaši s cukrem, která se podává na talířích s vánočním motivem.

ŠVÉDOVÉ se na Štědrý večer, kterému říkají Den jednoho stolu, krmí vařenou šunkou zdobenou stužkami a zelenými bylinkami, pečeným soleným masem, sušenou rybou v pepřové omáčce, pepřovým koláčem se šlehačkou, různými saláty, sladkou rýžovou kaší a medovým pečivem.

Ve FINSKU patří k hodování rybí placičky s bramborovou kaší a zeleninovým salátem. Dárky se dávají většinou jen dětem, ale dospělí si navzájem posílají květiny.

V NORSKU se úderem sedmácté hodiny rozezní v celé zemi zvony a lidé zasednou k večeři. Tvoří ji ovesná kaše, v níž je jediný oříšek, a komu přistane na talíři, bude mít podle pověry celý rok štěstí.

Na BALKÁNĚ, tedy hlavně v Bulharsku, Rumunsku, Slovinsku, Chorvatsku a Srbsku, by neměl chybět sváteční chléb, který se peče z mouky semleté z posledních klasů, zadělávaný buď mlékem, nebo vodou.

AMERICA, stejně jako ANGLII, vládne nadívaný krocen, doplněný lahůdkami, které se podle států liší. Někde je to avokádo, jinde pečené kaštiny, ananasy, jinde dary moře. Ale nikde by neměl chybět apple pie, tedy jablečný koláč, asi něco jako náš štrúdl. V Anglii pak ještě takzvaný vánoční pudink, což je v podstatě perník s kandovaným ovocem a rozinkami.

V NEPÁLU slaví Vánoce už v říjnu, ale zato pět dní, a teprve pátý den v rodinném kruhu. Tehdy se servíruje datlové cukroví a ořechy.

Vánoce jsou pro JAPONCE pouhou předzvěstí nového roku a v tyto dny se normálně pracuje. Prvním novoročním jídlem je ozoni – rýžová polévka se zeleninou uvařenou nad ohněm zapáleným loučím z posvátného očištného ohně v zahradách chrámů a svatyní. Ale co tam, kde vaří na elektrice?

Ani ve VIETNAMU neslaví Vánoce, ale až nový lunární rok, který je pohyblivý. Pak jedí vařené malé rybičky s rýží a ostrou omáčkou somír z chilli papriček. Nechybí ani přelázané škrobové moučnický se zářivými barevnými polevami, oříšky v cukru a kandované ovoce na špejích.

A tak bychom mohli pokračovat...

Hanka Hosnedlová

Nakreslila: Eliška Floriánová, 5. třída, ZŠ a MŠ Žimutice

všetečkova všehočtu

Znáte své město?

Dneska zavítáme do jedné z nejstarších památek Českých Budějovic – do dominikánského kláštera na Piaristickém náměstí. Klášter byl založen na popud Přemysla Otakara II. v roce 1265 a budován byl po několik desetiletí. Jeho součástí je unikátní křížová chodba, renovovaná v letech 2005 – 2011, ze všech stran viditelná Bílá věž a kostel Obětování Panny Marie, kde jsou zachovalé malby ze 14. a 15. století, například desetimetrová postava svatého Kryštofa a další. Roku 1874 Josef II. klášter zrušil a budovy předal piaristům, kteří je však o necelé století později byli nuceni opustit kvůli redeptoristům. Ti zde působili až do roku 1949.

Největší kostel na světě

Největší kostel na světě byste asi nehledali ve střední Africe – a přesto zde byl postaven.

Nechal ho zbudovat první prezident Pobřeží slonoviny v první polovině 80. let minulého století ve svém rodném městě Yamassoukro. Kostel zabírá plochu 30 000 metrů čtverečních, vejde se do něho více než 18 000 návštěvníků a jeho věž je vysoká 150 metrů, tedy jako věž katedrály sv. Petra v Římě.

Ahoj, kytky!

Je určitě namístě, když se v tomto čase budeme věnovat květině s příznačným názvem – vánoční hvězda. Správný název je ovšem Euphoria pulcherrima nebo také Poisentie. Pochází ze Střední Ameriky, zejména z Mexika, kde roste ve volné přírodě. Symbolem Vánoc se stala hlavně díky své červené variantě. Musíme vás ale zklamat – červená hvězdička na vrcholu rostliny není květ, nýbrž takzvané listy, čili barevně přeměněné listy. A možná jste už zjistili, že existují i vánoční hvězdy růžové, fialové či bílé.

Brzy budou Vánoce

Tak už se nám po roce zase blíží Vánoce. Podzim už je v plné kráse, listí zlatné, červená se. Brzy napadne i snižek, zima bude o krok blíže. Byt nám krásně provoní to vánoční cukroví. Jablíčko si rozkrojíme, hvězdičku v něm uvidíme. Ať nám štěstí přinese, i na dárky těšme se.

Kateřina Bláhová, 6. tř.
ZŠ Volenice

Vysněná dovolená

Moc bych chtěla jet nebo letět někam dál od domova na dovolenou. S rodiči jsme byli jenom v Chorvatsku a dvakrát v Itálii. Tam je to už docela nuda.

Den začal jako každý jiný. Vzbudila jsem se a jako normálně se šla podívat do obýváku. Tam ale nikdo nebyl a na stole ležely letenky do Egypta. Úplně jsem ztuhla a nevěděla, co mám říct. Šla jsem do ložnice a tam mamka s tatkou balili kufry. Už mi bylo všechno jasné. Poletíme do Egypta!

Když jsme dojeli na letiště, čekali jsme dvě hodiny, než jsme mohli nasednout do letadla. Byl to docela velký zážitek. Cesta tam trvala asi tři hodiny. Když jsme přistáli, hned jsme se ubytovali. Po obědě jsme šli k moři, a potom jsme si šli zajezdit na velbloudech.

Večer byla mini disko, taková mini diskotéka. Druhý den ráno jsme se jeli podívat do pyramid. Pan průvodce nám vypravoval, že před dávnými lety tam byla expedice a faraón, který tam byl, tak obživil. Všichni se lekli a utkali, co nejvíce mohli. Od té doby tam nikdy nikdo nevrátil. Takže jsme byli první.

Další dny jsme se váleli jenom na pláži u moře. Když jsme odlétali, už jsem se těšila domů. Byla to úžasná dovolená.

Šárka Brunclíková, 5. B
ZŠ Kubatova, České Budějovice

Ráno jsme letěli do Egypta a čekali jsme na letadlo asi tři hodiny.

Když jsme doletěli, tak jsme nevěděli, kam dřív jít. Jestli na pyramidy, na Sfingu nebo na snowbordování na dunách v poušti. Ale nejdříve jsme šli do pyramid. Tam jsme však zabloudili, a v tu chvíli jsme začali mít Egypta dost. Tak jsme jeli na Saharu. Tam se nám rozbilo auto. Dál jsme pokračovali pěšky a podívali jsme se na velké pískovcové město. Viděli jsme i fata morgánu, skočili jsme do vody, ale voda tam nebyla. Večer byla písečná bouře. Schovali jsme se v jeskyni a druhý den jsme ani nenašli naše rozbité auto. Šli jsme pěšky, až jsme došli do džungle. Bylo tam sto opic, tatku jedna kousla a mě tahala za vlasy. Viděli jsme hady, tygra a lvy.

Když jsme vyšli z džungle, tak jsem se probudila...

Denisa Janová, 5. B
ZŠ Kubatova, České Budějovice

Kdybych byla věc, tak...

Být já věcí, rozhodně bych neváhala a přetvřila bych se do knihy. Budto do nějaké romantické či komediální, anebo pohádkové. Bavilo by mě každodenně prožívat spolu s hrdiny jejich osudy, hledat prince zakleté do žabáků a poníků, zachraňovat spící princezny, bojovat proti černokněžníkům a nakonec se těšit z dobrého konce. Tedy pokud bych se zrovna nedostala do rukou bratří Grimmů.

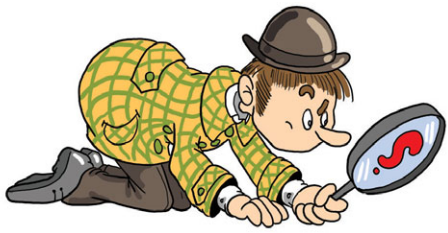
Martina Mašková z časopisu Budějovická hvězda

Kočka

Kočka je domácí mazlíček. Je to roztomilé zvíře. Má ráda venkov. Má ostré drápy, kterými chytá myši a krtky. Přátelí se s lidmi. Má taky hodně ráda mlíčko. Také si někdy hraje s klubkem vlny. Je to čistotné zvíře. Kočka je taky dost zvědavá.

Bára Bočková, 3. C, ZŠ Pohůrecká, Suché Vrbné

Třídění odpadů je vlastně snadné, ale je třeba pořádně ho znát a umět. Opět jsme požádali celosvětově známého detektiva Vytřídila, aby nám se vším pomohl. Ani tentokrát, stejně jako minule, se nezdráhal a přislíbil, že vás bude provázet každým letošním vydáním Robinsona. Tedy ho nezklamte a vydejte se s ním za dobrodružstvím...

Detektiv Vytřídil vám nyní prozradí správné vylustění Doplnovačky z čísla 4: **Jestli třídít nebudu, udělám si ostudu.** Odpovědi přišla opravdu velká kopice, takže náš detektiv pořádně zamíchal losovacím bubnem a „vytřídil“ ty z vás, kteří dostanou drobnou odměnu: Martina Pazourová z Malého Podolí, Marie Hejlková z Bohumilic, Vítek Předota z Českých Budějovic. Před Vánocemi se ještě rozhodl, že odmění také Martina Lišku z 9. třídy ZŠ T. G. Masaryka v Písku za pohádku z minulého čísla Ve smrkovém lese a Nikolu Mrázovou ze 4. třídy ZŠ Šindlův Dvory za námět na komiks, který si můžete přečíst na další straně. **Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je opět Doplnovačka o ceny!**

Osudy recyklovaných věcí

Jak to vidí mladí autoři ze ZŠ Kubatova v Českých Budějovicích?

Jan Stehlík, 5. třída

Obyčejný papír

Nejdřív jsem byl smrk. Potom mě dřevorubci pokáceli a odvezli tam, kde se drtí dřevo. Pak mě přivezli na výrobu papíru. Tam ze mě udělali obyčejný papír. Přivezli mě do papírnictví, kde si mě koupily děti. S dětmi jsem odjel domů a čekal jsem na stole, co se se mnou bude dít. Skončil jsem celý pomalovaný a jejich maminka mě hodila do sběru. Ze sběrný mě odvezli na místo, které jsem už znal – do papíren. Tam ze mě vyrobili sešit. Koupil si mě žák, který mě popsal. Opět jsem skončil ve sběru. A zase jsem cestoval do papíren. Tentokrát ze mě udělali toaletní papír. Dostal jsem se do drogerie, odkud si mě odvezli lidé domů. Položili mě na WC a já jsem čekal, co se bude dít. Pak se stalo něco, co jsem ještě nezažil. Lidé si se mnou utřeli zadek a spláchni mě. Tím skončil můj život, protože jsem se utopil.

Cindy Turková, 11 let

Kdysi jsem byla stromem

Byla jsem krásným, vysokým smrkem. Rostla jsem několik let, až jednoho dne přišli dřevorubci a pokáceli mě i ostatní smrky.

Autem nás řidiči odvezli do továrny, kde stroje všechno dřevo rozešlely na kaši a vyrobily čistounky bílý papír. V jiné továrně mě pomalovali, sešili a ve formě modrého sešitu s linkami jsem se dostala do papírnictví.

Tam si sešit koupila malá černovlasá holčička a skoro rok se mnou chodila do školy, než mě úplně celou popsala. Pak už sešit nepotřebovala, a tak moje já skončilo v modrém kontejneru. Hlavně, že ne v popelnici. To by byl můj konec. Z kontejneru jsem se totiž dostala zpátky do výroby papíru, pak do tiskárny a byl ze mne úplně nový barevný časopis. Koupil si mě pán s modrým kloboukem a hůlkou a já, jako časopis, jsem mu krátila cestu vlakem.

Tak to se mnou šlo stále dokola. S každým jsem zažila kousek dobrodružství.

A to je můj život, život papíru.

Klára Čičelovská, 5. třída

PET lahve

Jsem vyrobena z plastu. Napouští do mě například šťávu nebo vodu. Koupila si mě Karolína, a když vypila můj obsah, hodila mě do sběru. Lidé mě hází do žluté popelnice. Potom mě odvezli moji „taxikáři“ popeláři do továrny. Tam ze mě udělali plastovou hračku.

Bára Dita Bednaříková, 5. třída

Ale někteří lidé nám nedávají šanci stát se dalšími a dalšími věcmi, protože nás hází do černých popelnic. Mně se to naštěstí nestalo, protože mě všichni hodili do správné popelnice – žluté. Prosím, třídte odpad!

Bára Dita Bednaříková, 10 let

Putování stromu

Narodil jsem se ze šišky. Po třiceti letech se ze mě stala krásná borovice. Jednoho dne přijeli dřevorubci a pokáceli mě.

Poté jsem putoval na pilu, kde ze mě stroje udělaly hladká prkna a trámy. Z trámů postavili dům a z prken udělali terasu.

Prkna po dvaceti letech ztrouchnivěla. Vyndali mě z terasy, rozřezali na malé kousky a spálili mě. Z popela zahnojili stromy.

Adam Šedý, 10 let

Můj život

V minulém životě jsem byl plastová láhev s kofolou. V obchodě si mě koupil pan Sýkora. Když kofolu dopil, vyhodil mě do kontejneru na plasty. Když mě zrecyklovali, vyrobili ze mě igelitový sáček. Použili mě na zamrazení masa. Z masa uvařili polévku a já jsem skončil opět v kontejneru žluté barvy. Po recyklaci jsem se narodil jako kolíček na prádlo. Doufám, že po příští recyklaci nebudu sloužit jako prkynko na záchod.

Vojta Kolář, 10 let

Sklo

Jednou jsem byl křemičitý písek. Pak ze mě udělali pílilitr na pivo. Jednou mě rozbil pan Novák v hospodě, když ze mě pil pivo. Čišníci mě sebrali

Martin Ringheim, 5. třída

ze země a vyhodili do bílého kontejneru. Popeláři mě odvezli do sklárny. Ve sklárně mě roztavili v peci. V dalším životě jsem byl skleněný šperk. Koupila si mě paní Šubrtová. A té dělám ozdobu dodnes.

Radka Švecová, 10 let

Můj život – Toaletní papír

Narodil jsem se jako strom. Uplynulo pár let a už mě pokáceli. Udělali ze mě toaletní papír. Koupil mě pan Plž, který mě použil hned, co jsme z nákupu dorazili domů. Nikdy nezapomenu na ten mazlavý bobek. Sobecky mě vhodil do záchoda... a spláchni. Jel jsem dlouhou rourou až do kanálu.

Zuzana Volfová, 11 let

Život psacího pera

Jednou jsem si ležel pod zemí. Vytěžili mě a udělali ze mě psací pero. Odvezli mě do obchodu, koupil si mě žák. Psal jsem vše správně. Zlomil jsem se, tak mě žák dal do žlutého kontejneru. Udělali ze mě kyblíček na písek. Dělal jsem krásné hrady z písku, ale děti vyrostly. Takže příště bych chtěl být klávesnice.

Jiří Janků, 11 let

Představujeme vám další dvě bytosti, které se nemají rády a vlastně mezi sebou neustále bojují. Určitě poznáte, ke které je správné se přidat.

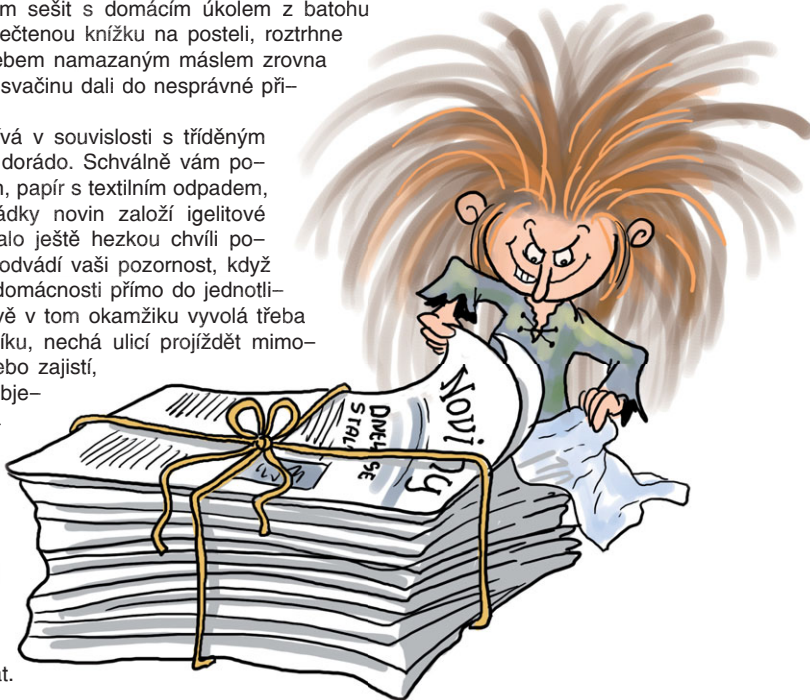
Škodolibka úporná

Patří k rodu jezinek, do skupiny otravných

Škodolibka je poměrně dost rozšířená, a to v obývaných územích po celém světě. Ke svému životu nezbytně potřebuje člověka, zatímco člověk se jí raději obloukem vyhýbá. Škodolibka se nijak netají se svým pravým, pro člověka nepříjemným záměrem, i když někdy se přece jen skrývá pod maskováním, které všichni důvěrně známe coby Zákon schválnosti.

Myslím, že nejméně jednou denně se s ní, nebo spíše s jejím řáděním, setká každý z nás. Třeba za vás zabouchne dveře s patentním zámekem, když jste si klíče zapomněli na stole, vytáhne vám sešit s domácím úkolem z batohu a schová ho pod rozečtenou knížku na posteli, roztrhne igelitový sáček s chlebem namazaným máslem zrovna ve chvíli, když jste si svačinu dali do nesprávné přihrádky k učebnicím.

Ale hlavně se vyžívá v souvislosti s tříděným odpadem, to je její eldorádo. Schválně vám pomíchá plasty se sklem, papír s textilním odpadem, do připravené hromádky novin založí igelitové obaly a tak by se dalo ještě hezkou chvíli pokračovat. Ráda také odvádí vaši pozornost, když rozdělujete odpad z domácnosti přímo do jednotlivých kontejnerů. Právě v tom okamžiku vyvolá třeba hádku dětí na chodníku, nechá ulici projíždět mimořádně krásné auto nebo zajistí, aby se ve vchodu objevila vámi obdivovaná osoba. A vy se pak zákonitě spletete. Jejím odvěkým nepřítelem je Radílek důsledný, takže máte v boji proti Škodolibce velkého pomocníka, pokud ovšem budete ochotni mu naslouchat.

Radílek důsledný

Tento druh skřítků patří do skupiny prospěšných, ale poměrně choulostivých

Bez Radílka důsledného se neobejde žádná školní třída, žádný oddíl, žádná parta. On prostě najde své působíště všude. A nemyslete si, že se to týká jen dětských skupin a školáků. Kdybyste se zeptali rodičů, určitě by vám potvrdili, že se Radílek vyskytuje i v jejich zaměstnání, v kurzu nebo sportovním oddíle. Mimořádně, je tak maličký, že vám v pohodě vlezle třeba do ucha, ale často se zabydlí dlouhodobě v některých osobách – například v osobě kamarádů, učitelky, trenéra či vedoucího.

V podstatě je velice užitečný, protože zná spoustu věcí a ví, jak a co kde používat, jak se chovat, jak jednat. A jelikož je to zároveň skřítek moderní, široké pole působnosti našel i v oblasti třídění odpadů.

Jenomže my ho někdy neposloucháme, děláme, že ho neslyšíme, že ho nevnímáme, že prostě neexistuje.

Dám vám příklad. Stojíte s pytlkem odpadu u kontejnerů, kam vás poslala maminka, a měli byste roztřídit zvlášť plastové věci a PET lahve, zvlášť sklenice a do dalšího kontejneru pak naházet noviny a papír. Radílek vám šeptá do ucha: žlutý – plasty, zelený – sklo, modrý – papír, černý... Vy ale děláte, že ho neslyšíte, protože na rohu už čeká kamarád na kole a zvoní na zvonek, abyste si pospíšili. Takže vezmete celý pytel a hodíte ho naráz do kontejneru na komunální odpad. A Radílek? Ten se zhroutí jako suché listí a dlouho, dlouho mu trvá, než se zase vzpamatuje. To byste chtěli mít některého z těchto prima skřítkovské partičky na svědomí? Věřím, že určitě ne, a tak vaše třídění odpadu jistě nemá chybičku.

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

Doplňovačka

Protože jsme správní žáci, ... (zbytek v tajence)

Vyluštěnou tajenku nám zašlete na náš e-mail redakce@noviny-robison.cz do 20. prosince, tři z vás vylosujeme a odměníme.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19.

Najdeš všech 14 rozdílů?

Řešení: strom • barva mraku • počet ptáků • ventilací trubka (vlevo nahoře) • nářadí v ruce popeláře • barva majáku na popelářském autě • pruhy na vestě popeláře • balík novin • krabička od léků • počítač • autobaterie • aviváž • pneumatika • plechovka s barvou

EMKA TROJKA

MICHAL MATYÁŠ MAJKA

PROČ TRÍDIT ODPAD

NĚKDE JEŠTĚ LIDÉ POŘÁD MÁLO TRÍDÍ ODPAD!

MÁŠ PRAVDU, ALE U POPELNIC NEMŮŽEŠ STÁT A ŘÍKAT, ŽE SE MÁ TRÍDIT.

JAK BY SE TO MĚLO NAPRAVIT? MĚ VŮBEC NIC NENAPADÁ!

NEDÁVNO JSEM ČETLA SUPER ČLÁNEK. MOHL BY SE HODIT. CO KDBYCHOM HO LIDEM VYPRÁVĚLI A UKÁZALI NA OBRÁZČÍCH?

VÍTEJTE NA NAŠÍ PŘEDNÁŠCE O TRÍDĚNÍ ODPADU. DOBRĚ POSLUOUCHEJTE, MICHAL ZAČÍNÁ VYPRÁVĚT.

NA ZAČÁTKU VYPADALA ZEMĚ TAKTO...

... POTOM BYLA ZAMOŘENA ODPADY A LIDÉ I ZVÍRATA UMÍRALI...

JEDNOHO ČLOVĚKA NAŠTĚSTÍ NAPADLO, ŽE BUDE TRÍDIT ODPAD...

... OSTATNÍ LIDÉ SE TAKÉ PŘIDALI A ZEMI VYČISTILI. PROMĚNILA SE V RÁJ.

TAK TRÍDTE ODPAD I VY. UVIDÍTE, ŽE SE TO VYPATÍ. NASHLEDANOU!

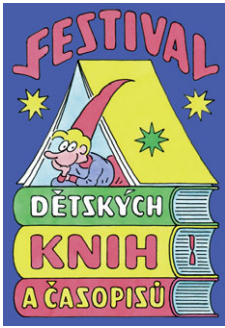
O DVA DNY POZDĚJI...

Námět komiksu: Nikola Mrázová, 9 let, ZŠ Šindlový Dvory, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Jihočeský úsměv

Letos měl Jihočeský úsměv, jak se jmenuje literární soutěž určená pro kluky a holky od prvních do devátých tříd, opravdu důvod k úsměvu. Přišlo totiž víc než 130 prací, takže odborná porota z Jihočeského klubu Obce spisovatelů měla plné ruce práce.

Zapojily se základní školy a gymnázia z celého regionu, ale nechyběly ani soutěžní příspěvky jednotlivců. K nejpochybněji zastoupeným školám patřilo českobudějovické Gymnázium Jírovcova, z něhož také vzešli dva z desítky vítězů, hned za ním se držely základní školy Dříteň, Kamenný Újezd, Zliv a českobudějovická ZŠ a ZUŠ Bezdrevská, Máj I, Máj II, O. Nedbala, Nerudova, E. Beneše Písek, Nedabyle, Ševětín a další. Nejmladšímu účastníkovi soutěže bylo 8 roků a těm nejstarším 15 let. Práce měly formu vyprávění, ale nechyběly povídky, pohádky, fantasy či básně. Vrásky porotě

dělala nutnost vybrat pouze desítku těch nejlepších. Sem tam sice musela zamhouřit oko nad gramatikou, ale naopak u některých prací byla i překvapena zralostí projevu nebo nápaditostí tématu.

Vybrané desítky autorů byly ceny předány na listopadovém vyhlášení vítězů v rámci programu Festivalu dětských knih, který byl součástí výstavy Vzdělání a řemesla na českobudějovickém výstavišti. Předávání cen zpestřilo kromě jiného i dramatické pásmo, které z vítězných prací připravil stejně jako v minulosti recitační kroužek DDM.

A pokud nejste právě mezi desítkou těch vybraných, nevěste hlavu – zhruba za tři čtvrtě roku budete mít novou šanci – v dalším ročníku Jihočeského úsměvu, který se usmívá každý rok i pro vás...

Hanka Hosnedlová

Jiříčka u nás doma

Bylo odpoledne. Když jsem měla vše připravené do školy, šla jsem ven.

Byl krásný slunečný den. Jako činnost jsem si na tento den, bylo 24. června, vymyslela, že půjdu na naši vodárnu, kde žije velká hnízdní kolonie jiříček obecných. Je to malý, vlašťovce podobný ptáček, který se od vlašťovky liší kratšími ocasem bez bílých skvrn, bílým hrdlem a bílou zadní polovinou zad. Obcházela jsem jednotlivá hnízda, což byly uzavřené čtvrtkoule s úzkým vletovým otvorem, odkud koukaly mladé jiříčky. Když jsem je pozorovala, všimla jsem si, že se trochu perou, když jim rodiče přinesli potravu, což byl létající hmyz. Všude se ozývalo jasné jiříčí: „Při-pit, při-pit!“ Ani jsem nedošla ke konci budovy a uviděla jsem na zemi mládě jiříčky. „Co ty tady děláš, proč nejsi v hnízdě?“ řekla jsem. Schovala jsem mládětko za reklamní desku a honem jsem to běžela říct rodičům. Táta šel se mnou k vodárně a vzal plátěnou tašku. Jak jsme zjistili, že malá jiříčka ještě neumí létat, vzali jsme ji domů. Doma dostalo mládětko bedýnku vystlanou ubrousky. Měli jsme velikou radost z nového člena domácnosti. Sestra si ji pořád hladila a já den co den lovila hmyz, tiplice a mouchy, malé mýry, komáry. Také jsme kupovali cvrčky ve zverimexu. Sousta dostávala jiříčka pinzetou do zobáčku. Za dva týdny už měla jiříčka dlouhá křídla a učila se létat. Byla s ní legrace. Nejednou se stalo, že do něčeho vrazila. Protože jsme ji chovali od mládí, byla neuvěřitelně krotká. Sedávala nám na rameni a zobala hmyz z ruky. Později ptáček dostal klec ve tvaru domečku s dvěma bidélky a napáječkou.

V kleci jiříčka pobývá pouze v noci, přes den poletuje volně.

Ze soutěže Jihočeský úsměv: Kamila Osuská, 12 let, 7. třída, ZŠ Máj I, České Budějovice

Smutný pes v útulku

Každý den do útulku v Jiráskově ulici přijdou tak dvě či tři rodiny, které hledají domácího mazlíka pro své milované potomky. Vždycky nahodím ty nejsmutnější a nejprosvištější oči, jaké dokážu. Ani jednou za ty čtyři roky, které tu trávím, se nikdo u mé klece nezastavil. Vlastně jednou. Dva malí kluci s vodními pistolkami. „Ale fu, to je tedy pěkně ošklivý pes...“ prohlásili a začali na mě stříkat studenou vodou. „Já vím, nejsem moc pěkný pes.“

Můj první a jediný páníček, kterého jsem měl, mě neměl moc rád. Vždycky, když jsem si s ním chtěl hrát, vzal mě za kůži, jako když nosí lvíci lvíče, odnesl mě do sklepa a tam mě nechal opravdu dlouho. Štěkal jsem, škrábal na dveře, prosebně kňučel. Ale můj pán byl neoblomný. Jednou, když jsem byl zase ve sklepě dlouho a sám, rozhodl jsem se utéct.

Párkrát jsem viděl, jak můj pán otvírá okno, a proto jsem věděl, že musím tlapičkou jemně

odstrčit zástrčku. Když se mi to podařilo, rozběhl jsem se do deštivého dne. Pršelo... pršelo... a stále jen pršelo. Potom zahřměl velký a hlasitý hrom.

Psi, jak známo, se bouřky bojí, tak jsem zaběhl k prvnímu domu. Zaškrábal jsem tlapičkou na dveře. Když se otevřely, vykoul z nich starý pán. Prohlédl si mě a potom na mě začal křičet.

Nerozuměl jsem mu. Když přestal mluvit, tak mě vzal a hodil zpátky na ten dešť. Utíkal jsem, zahrnul jsem za roh a opět se schoval pod střechu domu. Škrábal jsem na dveře, ale nikdo neotvíral. Schouliil jsem se do klubička na kobereček. Po chvíli přijelo před dům auto. Když paní přišla ke mně, vydala mobil z kapsy a zavolala jiné auto. To mě naložilo a od té doby jsem tady. Tady v útulku...

Ani jsem si nevšiml, že u mé klece stojí chovatelka a starší paní. Nahodím své psi oči a doufám, že to dneska vyjde...

Klára Měchurová, 9. tř., ZŠ Edvarda Beneše, Písek

Na každého čeká medaile

Nedávno mi jedna z mých známých vyprávěla případ dcery své kamarádky, příběh, který může být možná i vaším – ovšem záleží na tom, jaký bude mít ve vaší režii konec.

Gábina byla velice dobrá žákyně, ze všech předmětů měla jedničku, byla předsedkyní diskusního kroužku, jezdila na šachové turnaje, chodila do skautského oddílu, a dokonce vedla Světlušky. Jediné, co jí nešlo, byl tělocvik. Možná za to mohla její kila nadváhy, možná vrozená nemotornost. Strašně jí to mrzelo a byla z toho nešťastná o to víc, že se jí někteří spolužáci kvůli tomu smáli. Zejména pak v době, kdy se už její spolužačky začaly otáčet za kluky a prožívaly své první platonické lásky. Snažila se dohnat svůj nedostatek tím, že držela drastické diety, doma cvičila kotrmelce, různé cviky, házela s míčem, skákala přes švihadlo, ale o moc se tím její výsledky při hodinách tělocviku nezlepšily. Začala se stranit dětí a přestala chodit na mimoškolní akce, vedla život samotárky a podivínky. Vlastně už byla tak nějak smířená s tím, že je mimo kolektiv, když přišel na školu nový tělocvikář Vítek. Hned ze začátku mu došlo, s čím Gábina zápasí.

Vzal si ji stranou, a když se mu podařilo získat její důvěru, začali společně rozebírat situaci a hledat něco, v čem by Gábina mohla najít lepší uplatnění, když jí gymnastika prostě nejde. Zkoušel s ní některé atletické disciplíny – třeba hod oštěpem nebo koulí, dokonce vzal Gábinu na zkoušku i do lukostřeleckého oddílu. Ale ani v tomhle se, bohužel, Gábina nenašla.

Pak ale jednou na sklonku školního roku přivedl učitel Vítek celou třídu k rybníku, aby si vyzkoušel plaveckou zdatnost jednotlivých žáků a vybral ty nejvhodnější pro plaveckou štafetu, která by reprezentovala jejich obec. A tady Gábina všem vyrazila dech. Nejenže uměla plavat, ale plavala ze všech nejlépe a nejrychleji. Tak jí Vítek vzal do okresního města, přihlásil ji do plaveckého oddílu a Gábina už za krátkou dobu získala první medaili. A po ní další a další... Našla si řadu správných přátel a stala se z ní úspěšná plavkyně, o které se psalo v novinách a mluvílo v televizi.

Prostě na každého někde čeká ta správná medaile – jen k ní najít cestu a nevzdávat to, když se hned napoprvé nestrefíte.

-hh-

Příběhy Zimánků

Jak Chumelínek lhal

Když do kraje přijela paní Zima na sobu Patym, probudili se zimní skřítkové Zimánci. Uvítali paní Zimu a připravili slavnostní stůl, na kterém byla mražená kuřata, ledová limonáda a nakonec zmrzlina. Všichni jedli a pili a dobře se měli. Potom museli do práce. Paní Zima jim dala za úkol roztrhnout na nebi mraky a vysypat sníh po celé zemi. Chumelínek měl na starost pole a zahrádky. Jenže se přejedl a usnul na stole. Marně ho ostatní Zimánci budili. Tak zavolali větra Vendelína a letěli sami. Když se paní Zima za hodinu šla podívat, jak jde Zimánkům práce od ruky, viděla, že pole a zahrádky jsou stále holé. Vrátila se do paláce, kde se předtím konala hostina. Když spatřila Chumelínka, jak spí, štoupla do něj prstem. Zimánek vyskočil. Paní Zima se ho zeptala: „Co tvá práce?“ „Je hotová,“ povídá Chumelínek. „Lež má krátké nohy, daleko s ní nedojdeš,“ řekla paní Zima. Zimánek Chumelínek se zastyděl a od té doby už nikdy nelhal.

Jak Mrazílek dělal svou práci rychle

Bylo krásné zimní odpoledne. Zimánci měli po práci a těšili se, že budou stavět sněhuláčky. Vtom se ale objevila paní Zima a přinesla od krále ledovců lepidla a pytlíky s vločkami. Když to položila, řekla: „Ještě dnes musíte polepit všechna okna.“ Zimánci nasedli na Vendelína. Ten zafíčel a letěli. Mrazílek si řekl: „Když si přichvátnu, ještě stihnu postavit sněhuláčka.“ Rychle polepil svoje okna a už uháněl s větrem Vendelínem domů. Tam začal stavět sněhuláčka a těšil se, že ho bude mít jako první. Zatím paní Zima chodila kolem, sledovala své pomocníky a nešetřila chválou. Byla to opravdu krása. Ale když viděla okna, která měl dělat Mrazílek, zamračila se. Okna byla upatlaná od lepidla a vločky polámané na zemi. Vrátila se ke sněhové chaloupce, přistoupila k Mrazílkovi a povídá: „Práce kvapná, málo platná.“ Zimánek Mrazílek se zastyděl a od té doby pracoval pomalu a pečlivě.

Jak byl Rampoušek pyšný

Ráno, když Zimánci snídali mražené jahody se sněhem, přišla paní Zima a řekla: „Dnes musíte prosekávat na rybnících a řekách led, aby ryby i rybičky mohly dýchat.“ Zimánci vzali své malé sekerky, zavolali větra Vendelína a letěli. Rampoušek se nechal vysadit u malého rybníčku, kde byl sám a nikdo ho nerušil. Vysekal otvor a samolibě se prohlížel. Byl pyšný na svou tvář. Tak dlouho se nakláníl, až ztratil rovnováhu a spadl přímo do vody. Ještěže šla tudy na procházku paní Zima – vytáhla ho na břeh a řekla mu: „Pýcha předchází pád.“ Rampoušek se zastyděl a od té doby už nebyl pyšný.

Jak Ledníček žertoval

Před svítáním zaklepala paní Zima na dveře sněhové chaloupky Zimánků a volala: „Pospěšte si, bude východ slunce!“ Všichni Zimánci vyrazili ven a čekali, až se objeví první paprsky. Zimánci ani nedýchali, když se sluníčko vyhouplo nad obzor. Obdivovali ten zázrak přírody, když tu paní Zima povídá: „Dnes bude padat sníh a rampouchy ze střeš. Proto je musíte shodit, aby někoho nezranily. Lidé jsou neopatrní.“ A tak Zimánci nasedli na Vendelína a dali se do práce. Ledníček byl brzy hotov a vymyslel si žertík. Byl zrovna na prasečím chlívku, a tak udělal do střechy díru, zamaskoval ji sněhem a čekal. Nemusel čekat dlouho. Za chvíli kolem letěl na větru Zimánek Koulínek. „Půjdeš si se mnou zašermovat?“ Koulínek souhlasil a vyskočil na střechu. Oba popadli rampouchy a dali se do boje. Ledníček v zápalu hry zapomněl na díru, kterou udělal. Koulínek na Ledníčka zaútočil, ten uskočil a propadl do chlívku přímo do hnoje. Paní Zima ho vytáhla a řekla: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“ Zimánek Ledníček se zastyděl a už tropil jen malé žerty.

Jak Sněhulek pracoval

Byl krásný mrazivý večer, Zimánci se právě chystali spát. Najednou se otevřely dveře a vešla paní Zima. Tak rozzlobenou ji Zimánci ještě neviděli. „Co se stalo?“ divili se. „Hloupi lidé dávají ptáčkům zbytky jídla a je potom bolí břicho. Já ptáčky léčím, aby jim bylo zase dobře,“ odpověděla paní Zima. „Musíte teď letět a posbírat všechno špatné krmivo. Vítr Vendelín už čeká venku.“

Sněhulek zrovna četl napínavou knížku, tak zavolal na kamarády, že poletí, až dočte kapitolu. Jenže pak četl dál a na práci zapomněl. Ostatní Zimánci zatím uklízeli krmítka a sypali tam zrníčka. Do chaloupky se vrátili s paní Zimou hodně pozdě. Ona jim poděkovala a dala každému pytlík ledových bonbónů. Jen Sněhulek nedostal nic. Paní Zima mu řekla: „Bez práce nejsou koláče.“ Zimánek Sněhulek se zastyděl a od té doby pilně pracoval.

Jak se Zimánci loučili

Ve vzduchu začalo být cítit jaro a Zimánky a paní Zimu čekalo loučení. Zimánci připravili pro sebe i svou moudrou velitelku hostinu. Na stole byly samé dobroty. Všichni si pochutnávali na polárkovém dortu a mražených malinách. Měli i sněhové pusinky a nechybělo ani studené pití. Pak si ještě naposledy zahráli kulovanou. Najednou už tu byl sob Paty a netrpělivě hrabal kopytem. Zimánci zamávali paní Zimě na rozloučenou, sami si zalezli do jeskyně, kde se uložili k jarnímu spánku. Tam budou spát, dokud se paní Zima nevrátí.

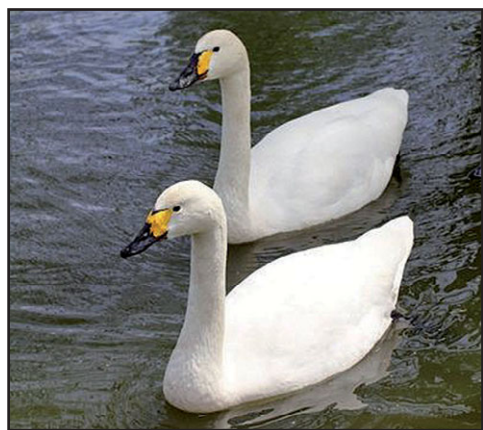
Mirka Štiková, Trhový Štěpánov

Nakreslil: Matýsek Kubík, 1. třída, ZŠ a MŠ Žimutice

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Je mi jasné, že si myslíte, že nás dobře znáte, a že se těšíte, jak nás zase půjdete krmít k řece. Tak to vás asi trochu zklamá, poněvadž si nás pletete s naší kolegyní labutí velkou. Výrazný rozdíl mezi námi je tvar žluté skvrny u zobáku. My máme žluto černý zobák, kdežto labuť velká oranžový s černým hrbolem u kořene. Jinak se moc nelišíme a rozdíly – jako třeba kratší krk – už ani nepostřehnete. Naši teenageři jsou šedohnědí, hnízdíme daleko předaleko v tundře až na severovýchodě u Severního ledového oceánu. Na zimu si přelétáme za troškou tepla do severozápadní Evropy. Velmi vzácně se objevujeme i v České republice – tím myslím ve volné přírodě. Svého času nás ještě rozdělovali na dva poddruhy – malou labuť a severoamerickou malou labuť – ale tomu už teď tak není. Když vezmu pár čísel, tak vážíme 5 až 6 kilo, rozpětí křídel máme 175 centimetrů. Lovíme ze dna podobně jako kachny v hlubší vodě a přitom stojíme na hlavě. Baštíme výhonky a kořeny vodních rostlin, občas plže nebo škeble. Jsme hlučné, aktivní ve dne v noci. Vzletnout můžeme přímo z vody i bez rozběhu.

Těším se na vás

Vaše LABUŤ MALÁ

Zoo je členem krajské sítě environmentálních center KRASEC.

Zajímá vás nějaké ekologické téma a neumíte si s ním poradit? Podívejte se na internetovou stránku <http://krasec.cz/krasec/poradna> nebo prolistujte časopis Krasec (<http://krasec.cz/pages/casopis>).

KALENDÁŘ AKCÍ 2012

24. 12. pondělí
Štědrý den v zoo

Zpřijemněte si nekonečné čekání na Ježíška mezi zvířátky a pod vánoční strom jim nadělte dárečky v podobě krmení. Budeme hledat ptáčka Vánočnicka a také společně nakrmíme některá zvířata. Zahřát se můžete punčem nebo čajem.

7. 12. 2012 – 6. 1. 2013
Vánočně nasvícená zoo

Od čtvrtka do neděle (v době vánočních svátků a prázdnin každý den kromě 24. 12. a 31. 12.) bude prodloužená otevírací doba zoo do 17:30 hodin. Část areálu bude nasvícena tisíci žárovicemi a doplněna o zvířata, která návštěvníci v letních dnech v naší zoo vidět nemohou (lední medvěd, tučňáci, ...). Celou atmosféru dokreslí několik barevných reflektorů. Přijďte si odpočinout před vánočním shonem při podvečerní procházce nebo nás navštívte mezi svátky.

Toto je předpokládaný plán akcí do konce roku 2012 a začátku 2013. Případné změny budou včas uveřejněny na našich internetových stránkách www.zoo-ohrada.cz

V rámci kampaně za záchranu velkých zvířat jihovýchodní Asie si tentokrát představíme místní tropické deštné lesy - jsou totiž nejhroženějším biotopem na planetě. Jsou ničeny proto, aby ustoupily zájmům člověka.

Kampaň za záchranu velkých zvířat jihovýchodní Asie

Tropický les nenahraditelná rozmanitost

Stav přírodního prostředí jihovýchodní Asie nejlépe dokládá Malajsie. Na jedné straně se lidé upřímně snaží přírodu chránit, ale na druhé straně ji jiní zoufale ničí. Například neustálé zvětšování plantáží palmy olejné je druh intenzivního zemědělství, které výrazně snižuje biodiverzitu (přírodní rozmanitost) džungle. Jsou proto vyhlašována další chráněná území, kde některé stromy dosahují výšky až 80 m a kde se za posledních 30 let studují jejich ekosystémy. Například rezervace Tabin chrání tři velké savce typické pro tuto oblast – slona indického, nosorožce sumaterského a bantenga (divoký tur). Spolu s nimi je však chráněno velké množství dalších i těch nejmenších druhů zvířat a rostlin.

Deštné lesy po celém světě jsou známé vysokou biodiverzitou, ale v deštných lesích jihovýchodní Asie je rozmanitost druhů největší. Žijí tu stovky

druhů motýlů a statisíce druhů dalšího hmyzu. V džungli je také největší zastoupení ptačích druhů a ptáci zde obsadili všechna stromová patra (prosvětlené vrcholky stromů, koruny i tmavé přizemní patro). Nejméně atraktivnější jsou bezesporu dvojzoborožci žlutozobí podobní velkým tukanům, s charakteristickým velkým zobákem a rohovinovým nástavcem na hlavě. V Malajsi na Borneu roste více druhů stromů než v Amazonii. V Národním parku Mount Kinabalu se vyskytuje 1 500 druhů orchidejí a z toho jich 77 roste pouze zde a nikde jinde na světě – takovému druhu říkáme endemit. Najdete zde také značný počet různých druhů rododendronů a masožravých láčkovek. Vůbec největší známou láčkovkou je *Nepenthes rajah* (láčka – zařízení, kam rostlina chytá hmyz, kterým si doplňuje živiny; pojme až 2 litry vody).

Foto: Standa Švantner

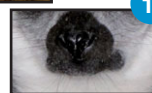
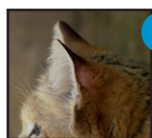

ZOO KVÍZ

Podle části těla poznej zvíře z naší zoo:

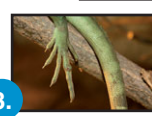
1. a) lemur kata
b) jezevec lesní
c) vydra říční

2. a) krkavec velký
b) marabu africký
c) kvakoš noční

3. a) gekončik africký
b) bazilišek zelený
c) anakonda žlutá

4. a) rys ostrovid
b) vlk obecný
c) kočka pouštní

Řešení: 1a, 2b, 3b, 4c

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

NA PYTLÁCKÉ STEZCE

Víte, co je CITES? Co pro ohrožené živočichy znamená obchod? Můžeme si přivést z dovolené želvu jako domácího mazlíčka?

Program je vhodný pro 2. stupeň ZŠ a SŠ

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoo-ohrada.cz, kde si program můžete objednat přes elektronický formulář, nebo kontaktujte naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12.

NOVINKY VE ZKRATCE

Přijďte i v zimě

Zima a mráz se už blíží milovými kroky, to ale vůbec neznámá, že se většina našich obyvatel ukládá k zimnímu spánku, nebo pobývá na zimovištích. Naopak! Kromě několika druhů ptáků, želvy a krokodýla nilského můžete ve výbězích nebo vyhříváných ubikacích spatřit téměř všechny. Například klokany, kteří si zimu užívají i na sněhu. A v tomto období máte navíc možnost obdivovat nádhernou srst našich šelem, ale třeba i poníků.

Malá migrace

Začátkem října se nám podařilo získat samičku kočky divoké ze Zooparku Chomutov výměnou za kulíška nejmenšího.

V listopadu došlo k přemístění našich letošních mláďat sojkovce lesního do Zoo Praha výměnou za samečka téhož druhu. Díky tomu můžeme sestavit 2. chovný pár a doufat příští rok v další přírůsteky.

Kroužek nebo čip – a jde to líp

Před zimou jsme také čipovali a kroužkovali letošní odchované plameňáky a kolpíky, dohromady jich bylo přes 20. Došlo i na čipování dvou mláďat maryl stepní, díky tomu jsme zjistili, že máme samičku a samečka. A aby mladá nosala slečna ve vedlejším výběhu nepřišla zkrátka, čip dostala i ona. Nezaměnitelné označení je nutné kvůli identifikaci a je praktické třeba v případě očkování.

Představujeme vám naše budoucí expozice Budeme mít další pavilon

Že se u nás v zoo staví, o tom jsme se už zmínili několikrát, někteří z vás se dokonce mohli při návštěvě přesvědčit na vlastní oči. Součástí velké stavby je také další (po tropickém pavilonu Matamata v pořadí druhý) pavilon. Nebude sice tropický a teplý bude jenom v létě, přesto bude věnován hadům, ještěrkám a želvám, a to především těm, které můžete potkat v naší přírodě. Společně s nimi bude vyhovovat i několika druhům plazů, se kterými se můžete setkat třeba ve Středomoří.

Pavilonek už má na první pohled svůj konečný vzhled, ale na úplné dokončení si musí ještě do jara počkat.

Přesto, pokud byste do něj nahlédli, můžete již vidět připravená zasklená velká terária nebo prostory zázemí, které budou sloužit jako lůžně, odchovny mláďat, přípravná krmiva nebo zimoviště. Zvířata budou mít v napůl venkovních teráriích vytvořené prostředí, které se bude co nejvíce podobat tomu v přírodě. Tak například tři terária budou mít velké bazény s filtrovanou vodou – zde budou přebývat užovky obojkové a podplamaté a také vodní želvy kaspické – a budete je moci sledovat i pod vodou. Jedno z terárií bude mít naopak téměř suché stepní až polopouštní prostředí a s jejich obyvateli želvami stepními a agamami se tak podíváme do daleké Střední Asie.

Vedle pavilonu vybudujeme také venkovní jezírko, které se stane domovem skupiny želv bahenních.

Víte, kolik druhů plazů žije v České republice?

